

РЕШЕНИЕ

№ 28

гр. Враца , 14.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, IV-ТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ

в публично заседание на девети юли, през две хиляди двадесет и първа година

в следния състав:

Председател: Евгения Г. Симеонова

Членове: Пенка Т. Петрова

Магдалена Б. Младенова

при участието на секретаря Миглена Н. Костадинова
като разгледа докладваното от Магдалена Б. Младенова Въззивно
гражданско дело № 20211400500224 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 260063/10.02.2021 г., постановено по гр. дело № 2447/2020 г. по описа на Районен съд – Враца, частично е уважен предявеният от М. Й. И., ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. *** и настоящ адрес: с. ***, против ЗАД "Алианц България" АД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, иск с правно основание чл. 405, ал. 1 КЗ за сумата от 18 686,83 лв. – главница, представляваща неизплатено застрахователно обезщетение по застраховка "Пълно Каско" на МПС от 08.10.2018 г. и щета № 0300/18/060/500321, дължимо за причинени при ПТП на 28.12.2018 г. щети на лек автомобил БМВ Х5 с рег. № ВР *** СС, шаси WBАFF41020L054474, собственост на ищеца, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 03.07.2019 г. до окончателното изплащане на главницата, като в останалата му част до пълния му предявен размер искът е отхвърлен като неоснователен и недоказан поради направено от ответника възражение за прихващане със сумата от 1 202,17 лв. – дължими от ищеца застрахователни вноски. Със същото решение са уважени и предявените от ищеца против ответника искове за сумата от 120,00 лв. – разходи за репатриране на автомобила с правно основание чл. 405, ал. 1 КЗ и за 840,91 лв. – обезщетение за забава за периода 23.01.2019 г. – 03.07.2019 г. с правно основание чл. 86 ЗЗД. Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ответника – ЗК "Лев Инс" АД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***.

Срещу така постановеното решение в частта, в която са уважени предявените искове, е подадена въззивна жалба от ответното дружество ЗАД "Алианц България" АД, ЕИК: ***,

чрез адв. К. Б., в която се излагат съображения за неговата неправилност, незаконосъобразност, необоснованост и постановяването му при съществено нарушение на съдопроизводствените правила.

Поддържа се, че събраните по делото доказателства не са достатъчни за установяване при условията на пълно и главно доказване на точния механизъм на настъпилото ПТП и причинната му връзка с причинените вреди, което е от съществено значение за оценката на поведението на пострадалия, дали то следва да се квалифицира като груба небрежност, както и при определяне на конкретния му принос. Посочва се, че приетия от вещото лице механизъм на настъпване на ПТП в основната и допълнителната експертиза се основава на съставения двустранен констативен протокол, който е своевременно оспорен от ответника, като при това положение ищецът е следвало да ангажира и други доказателства според константната практика на ВКС. Твърди се, че показанията на разпитания свидетел във връзка с начина на настъпване на процесното ПТП не са достатъчно категорични и по делото са останали неизяснени съществени обстоятелства. Посочва се, че е било необходимо да се даде обоснован отговор дали водачът на МПС е бил длъжен да очаква възникване на опасност на пътя съобразно конкретната пътна обстановка и поведението на пострадалия, възможно ли е било от обективна и субективна страна той да е възприел пострадалия като опасност и дали има виновно нарушение на конкретни правила за движение, като скоростта на автомобила и преценката за опасност подлежат на съобразяване от водача предварително с оглед пътната обстановка и чл. 20, ал. 2 ЗДвП изисква тази предвидимост. Твърди се, че ищецът е следвало да предвиди като налична опасност насрещно движещият се автомобил, който е бил с включени фарове, подадена сигнализация и е извършвал ляв завой, като за него е възникнало задължението да се въздържа от внезапна промяна в пътната обстановка, която би осуетила безпроблемното завършване на започнатата маневра.

На следващо място в жалбата се навеждат доводи за допуснати нарушения на съдопроизводствените правила от първоинстанционния съд, поради които спорен факт е останал неустановен. Поддържа се, че ищецът не е положил дължимата грижа, като е могъл да предвиди настъпването на неблагоприятния резултат, но е разчитал, че извършващият маневра ще го пропусне да премине. Твърди се, че водачът е следвало да прецени обстановката и да предприеме намаляване на скоростта, за да предотврати настъпване на ПТП и причиняване на значителни по размер вреди. Изтъква се, че по делото няма данни за опасната зона на спиране, не са установени скоростите, с които са се движели участниците преди и по време на ПТП, нито има данни за аварийно задействане на спирачната уредба преди удара. Твърди се, че с оглед предвидимото препятствие и несъобразяването с него, поведението на водача е вредоносно, защото е повишило значително предпоставките за настъпване на ПТП и е в пряка причинно-следствена връзка с увреждането на автомобила. В тази връзка се посочва, че в съдебно заседание ответникът е оспорил експертното заключение относно механизма на ПТП и относно отговора, че ищецът не е могъл да избегне удара, като е изложил мотиви, че вещото лице не е посочило изчислителните методи, данните за разстояние, по които да се определи дали водачът е могъл да спре.

Изтъква се, че в първоинстанционното решение не е обсъдено въведеното от

ответника възражение за съпричиняване, нито доводите му за наличие на договорен между страните изключен риск по чл. 16 във вр. с чл. 16.22 от ОУ при съществуващо несъответствие между вида и степента на претендираните увреждания по ППС и декларираното от застрахования в уведомлението за щети.

На последно място се излагат съображения, че при съдебно предявена претенция за заплащане на застрахователно обезщетение съдът следва да го определи по действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие, като е неправилен изводът на първостепенния съд, че стойността на авточастите, за които е необходима смяна, е определена от вещото лице в размер на 19 390,94 лв., каквато е стойността по представената от ищеца по делото проформа-фактура, в която посочените цени са завишени и не съответстват на средните пазарни такива. Поддържа се, че при тази стойност на разходите за ремонт би било налице увреждане, съответно на тотална щета, в който случай дължимото застрахователно обезщетение се определя по друг начин. Посочва се, че обстоятелството дали е налице тотална щета има значение и относно претенцията за мораторна лихва, като ищецът не е представил доказателство, че е прекратена регистрацията на превозното средство, съответно ответникът не е изпаднал в забава и не дължи обезщетение.

Иска се от въззивния съд първоинстанционното решение да бъде отменено в обжалваната му част и да бъде постановено друго, с което предявените искове да бъдат отхвърлени. Претендират се и разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на жалбата от насрещната страна М. Й. И., ЕГН: *****, чрез адв. Б.Е., в който се изразява становище за неоснователност на същата. Посочва се, че всички нужни, относими и възможни за събиране доказателства относно механизма на настъпилото ПТП са ангажирани в исковия процес, като първостепенният съд е постановил решението си в съответствие с тях. Изтъква се, че в производството по делото ищецът няма качеството на пострадад, а на застрахован, и неговият принос, конкретизирането му и наличието на вина, не са предпоставка за ангажиране на отговорността на застрахователя и не са част от фактическия състав на предявените искове, като сочената от въззивника практика е неотносима и неприложима при иска по чл. 405, ал. 1 КЗ. Оспорва се твърдението на въззивника, че ищецът има вина за настъпването на ПТП, като се поддържа, че е установено, че другият водач е виновен за това. Посочва се, че ищецът се е движел по път с предимство, като същото му е било отнето от извършващият маневра ляв завой водач на другото превозно средство, който е навлязъл в пътната лента на ищеца, без да го изчака да премине.

Твърди се, че на поставените от жалбоподателя въпроси към вещото лице не може да бъде даден отговор, тъй като в случая не е образувано досъдебно производство и не е съставен протокол за оглед на местопроезшествието.

Поддържа се, че от събраните по делото доказателства се установява наличието на всички предпоставки за ангажиране отговорността на застрахователя по имуществената застраховка "Каско на МПС".

Относно размера на нанесените щети, присъден от районния съд, се изтъква, че последният е правилно определен, като не следва да се прилага обезценка при

изчисляването на пазарната стойност на повредените части. Поддържа се, че ако застрахованият по застраховка "Каско на МПС" представи доказателства за причинени в резултат на застрахователно събитие вреди на застрахован автомобил за извършен в специализиран сервиз ремонт за тяхното поправяне, застрахователят не може да откаже изплащане на обезщетение в размер на дължимите за ремонта средства, при условие че те не надхвърлят уговорената застрахователна сума и отразяват реалната възстановителна стойност по смисъла на чл. 203, ал. 3 КЗ.

Иска се от въззивния съд да остави без уважение въззивната жалба и да потвърди първоинстанционното решение в обжалваната му част. Претендират се и разноски пред въззивната инстанция.

Първоинстанционното решение не е обжалвано в частта, в която предявеният иск е бил отхвърлен, поради което в тази част то е влязло в сила.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на оспорения съдебен акт и възраженията на ответника.

Воззивната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна, в рамките на срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и срещу обжалваем съдебен акт.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо.

Районен съд – Враца е бил сезиран с кумулативно обективно съединени иски с правно основание чл. 405, ал. 1 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД. За да постанови решението си, първоинстанционният съд е приел, че към момента на настъпване на процесното застрахователно събитие между ответника и М. Й. И. е съществувало действително застрахователно правоотношение по договор за имуществена застраховка "Пълно каско" на МПС, за посочените покрити рискове, при застрахователна сума от 23 000,00 лв. – за лек автомобил "БМВ" X5, с рег. № ВР *** СС и че на 28.12.2018 г. е настъпило застрахователно събитие – ПТП с участието на застрахования лек автомобил поради което в патримониума на застрахования е възникнало предявеното притезателно право. Приел е за недоказано оспорването на застрахователя за наличие на основания, които да изключват неговата обезпечително-гаранционната отговорност по договора за имуществено застраховане, а именно счел е, че не е установено по делото, че е налице пълно несъответствие между описаното събитие и вида и степента на уврежданията по автомобила.

Съобразно релевираните твърдения от ищеца възникването на спорното право се обуславя от осъществяването на следните материални предпоставки /юридически факти/: 1. накръняване на имуществено право, което е застраховано при застрахователя, т.е. настъпване на покрито застрахователно събитие /риск/; 2. съществуване на действително застрахователно правоотношение към момента на увреждането между пострадалия и ответника, възникнало от договор за имуществено застраховане на погиналата вещ и 3. за ищеца да е възникнало право да получи претендираното застрахователно обезщетение

съобразно уговореното в договора за имуществено застраховане, като не са налице отрицателните материални предпоставки, при възникването на които застрахователят обосновано да може да откаже заплащане на уговореното застрахователно обезщетение.

Безспорно е по делото, а и от събраните доказателства се установява, че между ответника ЗАД "Алианц България" АД и ищеца М. Й. И. е бил сключен договор за имуществено застраховане, обективиран в застрахователна полица № 18-0300/060/5000160/08.10.2018 г. по застраховка "Пълно Каско" за лек автомобил "БМВ" Х5, с рег. № ВР *** СС – собственост на ищеца, при уговорена застрахователна сума от 23 000,00 лв., с период на застрахователно покритие – от 08.10.2018 г. до 07.10.2019 г. Именно при действието на този застрахователен договор е настъпило твърдяното от ищеца застрахователно събитие – пътнотранспортно произшествие на 28.12.2018 г.

В чл. 7.1.2 от ОУ, действащи към процесния период, страните са постигнали съгласие, че застрахователното покритие включва покрит риск "Пътнотранспортно произшествие".

Страните не спорят и от представеното по делото Уведомление за щети по МПС от 31.12.2018 г., щета № 0300/18/060/500321, се установява, че на 31.12.2018 г. ищецът е уведомил за щетите по лек автомобил "БМВ" Х5, с рег. № ВР *** СС ответното дружество.

С оглед на наведените в отговора на исковата молба и въззивната жалба възражения относно съществуването на спорното материално право настоящата съдебна инстанция приема, че по делото са спорни фактите относно механизма на настъпване на процесното ПТП и причинно-следствената връзка между него и настъпилия вредоносен резултат, т. е. дали по отношение на удостоверените в съставения от представители на застрахователното дружество повреди на автодетайли е настъпил покрит застрахователен риск.

По делото е представено Удостоверение № 301000.1195/17.01.2019 г., издадено от Директора на ОД на МВР Монтана, съгласно което Сектор "Пътна полиция" при ОД на МВР Монтана удостоверява, че на 28.12.2018 г. на път I Е-79 км. 120+700 е реализирано ПТП, при което са нанесени материални щети по лек автомобил "БМВ" Х5, с рег. № ВР *** СС, като ПТП е посетено от служители на сектор "Пътна полиция", водачът е изпробван за употреба на алкохол, като пробата е отрицателна. Предвид това обстоятелство настоящият съдебен състав намира за доказано в процеса настъпването на ПТП с участието на застрахования автомобил на 28.12.2018 г.

Съгласно чл. 123, ал. 1, т. 3 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, водачът на пътнотранспортно средство, който е участник в ПТП е длъжен, когато при произшествието са причинени само имуществени вреди да окаже съдействие за установяване на вредите от произшествието. Когато между участниците в произшествието има съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те попълват своите данни в двустранен констативен протокол за ПТП /чл. 123, ал. 1, т. 3, б. "б" ЗДвП/.

На основание чл. 125а, ал. 2 ЗДвП е издадена Наредба № Из-41 от 12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между Министерството на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Гаранционния фонд /Наредбата/. В този подзаконов нормативен акт са регламентирани

видовете документи, които се съставят за настъпило ПТП, а именно: 1/ констативен протокол за ПТП с пострадали лица; 2/ протокол за ПТП с материални щети и 3/ двустранен констативен протокол за ПТП /чл. 2, ал. 1/.

Съгласно чл. 5, ал. 1 от Наредбата когато при произшествието са причинени само материални щети, които не възпрепятстват движението на МПС на собствен ход, и между участниците в произшествието има съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те попълват своите данни в двустранен констативен протокол за ПТП /приложение № 3/.

В конкретния случай съдът намира, че по делото е установено настъпването на ПТП – покрит застрахователен риск, което не е причинено виновно от ищеца, вследствие на което са настъпили вредите на застрахованото имущество. За установяване на този факт ищецът е представил двустранен констативен протокол за ПТП от 28.12.2018 г., в който са вписани данни относно превозните средства, участвали в ПТП, настъпило на път I E-79 км. 120+700, за техните водачи, за сключените застрахователни договори, както и че водачът на другия участващ в ПТП автомобил "Мерцедес" 316, с рег. № ЕН *** КН, е завивал наляво и е реализирал ПТП с насрещно движещия се автомобил "БМВ" Х5, с рег. № ВР *** СС, на който били причинени описаните вреди. В цитирания протокол, който е подписан от водачите на двата автомобила, е декларирано от Ц. И. Й. – водач на "Мерцедес" 316, с рег. № ЕН *** КН, че именно той е виновен за настъпилото ПТП.

Следва да се отбележи, че съставеният двустранен констативен протокол няма характера на официален документ – арт. чл. 179, ал. 1 ГПК и в този смисъл не се ползва с обвързваща материална доказателствена сила. Същият съставлява частен документ, подписан от ищеца и трето за спора лице и се ползва само с формална доказателствена сила по чл. 180 ГПК, като не обвързва съда. Спрямо ответника, който е лице, неучастващо в съставянето на протокола, той няма материална доказателствена сила относно причините за настъпване на ПТП. Този протокол се съставя от водачите на МПС и съдържа съгласувани изявления за знание за настъпили факти и обстоятелства, като тяхното съответствие с действителното фактическо положение подлежи на доказване на общо основание в процеса.

Законодателят е предвидил изготвянето на двустранния констативен протокол да става при наличие на причинени само материални щети и наличие на съгласие между участниците в ПТП относно обстоятелствата около него. Настоящият състав намира, че при процесното ПТП не е била налице и някоя от хипотезите, установени в разпоредбата чл. 125 от ЗДвП, при които службите за контрол на МВР задължително посещават мястото на ПТП.

Изявлението на един от водачите, че се смята за причинител на произшествието не обвързва застрахователя, тъй като то не може да се противопостави на субекти, които не са участвали в съставянето му, като на доказване по делото с всички доказателствени средства, включително свидетели и САТЕ, подлежи на установяване механизмът на ПТП и противоправното поведение, съответно и причинна връзка между ПТП и вредите. В тази връзка съвкупният анализ на доказателствата по делото, в това число приетата пред първата инстанция САТЕ и показанията на свидетеля Ц. Й., дадени в качеството му на пряк участник в процесното ПТП, е достатъчен да установи механизма на настъпването на ПТП, както и обстоятелството, че същото е било реализирано вследствие на противоправното поведение

на Ц. Й. в качеството му на водач на МПС "Мерцедес" 316, с рег. № ЕН *** КН.

Според заключението на приетата пред първоинстанционния съд САТЕ, което съдът кредитира като вярно и обективно дадено в тази му част, механизмът на настъпване на процесното ПТП е бил следният: На 28.12.2018 г. около 18:40 часа, в тъмната част на денонощието, лекият автомобил "БМВ" Х5, с рег. № ВР *** СС, управляван от М. Й. И., се движел по дясната лента на платното за движение на главен път Е79 в посока от гр. Монтана за гр. Враца. В същото време в срещуположната лента на платното за движение се движел товарният автомобил "Мерцедес" 316, с рег. № ЕН *** КН, управляван от Ц. И. Й. в посока от гр. Враца към гр. Монтана. На разклона за гр. Вършец на главен път Е79 на км 120+700 водачът на товарния автомобил "Мерцедес" 316 е предприел маневра завой наляво, без да е осигурил предимството на правомерно движещия се лек автомобил "БМВ" Х5. Поради липса на време и разстояние лекият автомобил "БМВ" Х5, достигайки мястото на удара, е блъснал с предната си дясна част задната дясна част на каросерията на товарния автомобил. В резултат на удара лекият и товарният автомобил са получили повреди и деформации. Съгласно заключението от техническа гледна точка водачът на лекия автомобил не е могъл да спре преди мястото на удара, тъй като водачът на товарния автомобил е предприел маневра завой наляво в непосредствена близост пред него, като не е имало възможност за предотвратяване на ПТП чрез заобикаляне на товарния автомобил отляво, тъй като лекият автомобил е щял да навлезе в насрещното платно за движение. Било е възможно да се предотврати настъпването на ПТП, ако водачът на товарния автомобил е спрял и осигурил предимство на правомерно движещия се лек автомобил.

В подкрепа на възприетия от вещото лице в заключението на САТЕ механизъм на произшествието са свидетелските показания на свидетеля Ц. Й. – участник в ПТП, които въззивният съд кредитира като логични, убедителни и почиващи на непосредствените му възприятия. Свидетелят посочва, че при предприетата маневра завой е видял движещия се срещу него лек автомобил, но не е преценил разстоянието между двата автомобила и е отнел предимството му, като потвърждава и че е подписал представения по делото двустранен протокол.

От събраните по делото доказателства не се установява противоправно поведение от страна на ищеца в пряка причинно-следствена връзка с увреждането на автомобила, поради което възражението за съпричиняване, направено от ответното дружество, е останало недоказано.

От съставения от ответното дружество Списък на констатирани увреждания на МПС от 31.12.2018 г. се установява, че за настъпването на процесното застрахователно събитие при застрахователя по договора за имуществено застраховане е образувана застрахователна преписка, по която експерт при ЗАД "Алианц България" АД е констатирал повреди по лек автомобил "БМВ" Х5 с рег. № ВР *** СС, подробно изброени в 25 точки.

От допуснатата и приета от първоинстанционния съд САТЕ, извършила изследване въз основа на представените по делото доказателства, включително и обективизираните в списъка, съставен от ответното дружество, обстоятелства, се установява, че всички описани повреди по лекия автомобил "БМВ" Х5 са в предната му дясна част, като няма деформации

по него, които да не могат да се обяснят с механизма на ПТП. Уврежданията по лекия автомобил съответстват на механизма на ПТП и на деформациите по товарния автомобил, описани в подписания от водачите двустранен протокол за ПТП. Предвид гореизложеното, може да бъде направен обоснован извод, че вредите по процесния автомобил са в причинно-следствена връзка с реализираното произшествие. Следователно, по несъмнен начин в процеса на доказване се установява, че процесният вредоносен резултат е необходима, закономерна, естествена последица от настъпването на процесното ПТП.

Неоснователно е поддържаното в отговора на исковата молба и във въззивната жалба правоизключващо възражение за наличие на обстоятелство, изключващо обезпечително-гаранционната отговорност на застрахователя, тъй като били възникнали юридическите факти, уговорени в клаузата на чл. 16.22 от ОУ към процесния договор за имуществено застраховане и изключващи застрахователното покритие, а именно че е налице несъответствие между вида и степента на претендираните увреждания по ППС и декларираното от застрахования събитие в уведомлението за щети. Именно от заключението на вещото лице по назначената пред първостепенния съд САТЕ се установява правнорелевантното обстоятелство, че всички претендирани от ищеца увреждания по лекия му автомобил съответстват на декларираното от него застрахователно събитие.

При тези съображения въззивният съд намира, че по делото е установено осъществяването на всички материални предпоставки за уважаване на предявените искове по чл. 405, ал. 1 КЗ.

Съгласно императивната правна норма, уредена в чл. 386, ал. 2 КЗ, застрахователното обезщетението трябва да бъде равно на размера на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието. За действителна застрахователна стойност се смята стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество /чл. 400, ал. 1 КЗ/. Според чл. 400, ал. 2 КЗ за възстановителна се смята стойността за възстановяването на имуществото с ново от същия вид и качество, в това число всички присъщи разходи за доставка строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка. Нормата на чл. 400, ал. 1 от КЗ определя коя е действителната стойност по отношение на имущественото застраховане и тя е именно пазарната.

Относно стойността на разходите за ремонт, действителната стойност на МПС и стойността, която би се получила от продажбата на незасегнатите негови части настоящият съдебен състав намира, че следва да кредитира допуснатата и приета от въззивния съд САТЕ, тъй като заключението на назначената пред първоинстанционния съд експертиза е необосновано в тази му част. В съдебно заседание пред първоинстанционния съд вещото лице е посочило, че за отговора си на тези въпроси е ползвало единствено цените, определени в представената от ищеца проформа-фактура, като е намалило същите с 50% по метода на овехтяване. Съдът приема, че за така даденото заключение в тази му част възниква съмнение за неговата правилност, поради което и възприема заключението на вещото лице по приетата от въззивния съд експертиза като обосновано и компетентно дадено, тъй като вещото лице е изследвало пълно и задълбочено представените по делото доказателства и е отговорило изцяло на поставените задачи.

Настоящият съдебен състав намира, че нанесените по процесния автомобил вреди съставляват тотална щета при отчитане констатациите на вещото лице. Съгласно заключението средната пазарна стойност на лек автомобил марка "БМВ", модел "Х5", ДК № ВР 8658 СС, към датата на настъпване на застрахователното събитие – 28.12.2018 г., възлиза на 22 745,00 лв., а стойността за възстановяване на автомобила, определена по средни пазарни цени, с влягане на алтернативни части, предлагащи се на пазара, към датата на събитието, възлиза на 21 450,47 лв. с включен ДДС. Според вещото лице стойността за възстановяване възлиза на 94,308 % от действителната стойност, като възстановяването на автомобила е икономически нецелесъобразно. Експертът посочва и че стойността на запазените части възлиза на 25% от действителната стойност, в стойностно изражение – 5 686,25 лв. След като разходите за необходимия ремонт надвишават 70 на сто от действителната стойност на автомобила, съдът намира, че е налице тотална щета по смисъла на чл. 390, ал. 2 от КЗ, което обосновава основателността на ищцовата претенция.

Съдът приема, че съгласно чл. 99.2.1 от ОУ, приложими към застрахователния договор между страните, за да се определи размера на дължимото от застрахователя обезщетение следва от средна пазарна стойност на застрахованото от ищеца МПС към датата на събитието – 22 745,00 лв., да се приспадне стойността на неувредените части – 5 686,25 лв. и стойността на дължимите застрахователни вноски – 1 202,17 лв. съобразно своевременно релевираното от ответното дружество възражение за прихващане, предвид което предявеният иск се явява основателен до сумата от 15 856,58 лв., а за горницата над тази сума до пълния му предявен размер от 19 889,00 лв. е следвало да бъде отхвърлен.

От представеното по делото Допълнение към застрахователна полица № 18-0300/060/5000160/08.10.2018 г. е видно, че между страните е сключена застраховка "Помощ при пътуване – Автоасистанс за България" за МПС с рег. № ВР *** СС, съгласно която застрахователят се задължава да предоставя застрахователно покритие при извършване на разходи за осигуряване на техническа помощ и транспортиране на МПС до най-близкия автосервиз или до местодомуването му с лимит до 2 000,00 лв. От представената по делото и неоспорена от ответното дружество фактура № 0000000497/29.12.2018 г. е видно, че ищецът е заплатил претендираните от него 120,00 лв. за услуга "Пътна помощ" за лек автомобил "БМВ" Х5, с рег. № ВР *** СС в брой на "БМВ АВТО" ЕООД, ЕИК: ***, като тази услуга е покрита от сключената с ответното дружество застраховка "Помощ при пътуване – Автоасистанс за България", поради което и искът за заплащане на тази сума се явява основателен в пълен размер.

По отношение на претендираното по иска с правно основание чл. 86 ЗЗД акцесорно вземане в размер на 840,91 лв., представляващо обезщетение за забава за периода 23.01.2019 г. – 03.07.2019 г., съдът намира следното: Според константната практика на ВКС по чл. 290 ГПК съгласно чл. 193, ал. 3 КЗ /отм./, предпоставка за изплащане от застрахователя на обезщетение за тотална щета на МПС, е представянето на доказателства за прекратяване на регистрацията му. Т. е. изпълнението на административната процедура обуславя плащането, а не установяването на задължението по съдебен ред. Плащането от застрахователя може да бъде доброволно /без да е налице съдебно производство/ или в изпълнение на влязло в сила

решение. И в двата случая, изпълнението/неизпълнението на задължението за deregистрация и представянето пред застрахователя на доказателства за това, има значение за началния срок на забавата, но не и за основателността на претенцията за главницата /застрахователно обезщетение/. Ако доказателство за прекратяване на регистрацията е било представено в предхождащ решението момент /преди или по време на съдебното производство/, то би била поставена началната дата на обезщетението за забава, съизмеримо със законната лихва. В случай, че регистрацията на МПС не е прекратена до приключване на съдебното производство пред инстанциите по същество или не са представени доказателства за това, то и осъдителният диспозитив в частта за обезщетението за забава /ако е поискано/ би следвало да е съобразен с факта /в този смисъл Решение № 44 от 2.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 775/2014 г., I т. о., ТК/. В настоящия случай, доказателства за прекратяване на регистрацията на МПС, обезщетение за чието увреждане е предмет на спора, не са представени, а и липсва твърдение от страна на ищеца за такова прекратяване. Поради това, обезщетение за забава ще следва да се дължи, считано от датата на представяне на застрахователя на доказателства за настъпване на това обстоятелство. Предвид гореизложеното искът с правно основание чл. 86 ЗЗД за обезщетение за забава за периода 23.01.2019 г. – 03.07.2019 г. се явява неоснователен.

Предвид всичко гореизложено, първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, в която главният иск е уважен за сумата над 15 856,58 лв., като този иск бъде отхвърлен за разликата от 15 856,58 лв. до присъдения от първоинстанционния съд размер от 18 686,83 лв., както и в частта, в която акцесорният иск е уважен, като вместо това същият бъде отхвърлен изцяло, както и в частта, в която са присъдени съдебни разноски на ищеца над сумата от 2028,49 лв. Решението следва да бъде потвърдено в останалата му обжалвана част.

При този изход на производството, съобразно отхвърлената част от предявените кумулативно обективно съединени осъдителни искове, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответника трябва да бъдат присъдени съдебни разноски пред Районен съд - Враца в размер на сумата от 404,24 лв.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК, с оглед на обстоятелството че въззивната жалба на ответника е уважена частично, въззиваемият-ищец трябва да заплати на въззивника-ответник сумата от 482,09 лв., представляваща сборът от заплатената държавна такса за въззивното производство, възнаграждение за изготвяне на САТЕ и адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред въззивния съд.

Предвид гореизложеното, Врачанският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260063/10.02.2021 г., постановено по гр. дело № 2447/2020 г. по описа на Районен съд – Враца, **в частта**, в която е уважен предявеният от М. Й. И., ЕГН: *****, срещу ЗАД "Алианц България" АД, ЕИК: ***, иск с правно основание чл. 405, ал. 1 КЗ **над** сумата от 15 856,58 лв. до присъдения от първоинстанционния съд размер от 18

686,83 лв., представляваща неизплатено застрахователно обезщетение по застраховка "Пълно Каско" на МПС от 08.10.2018 г. и щета № 0300/18/060/500321, дължимо за причинени при ПТП на 28.12.2018 г. щети на лек автомобил БМВ Х5 с рег. № ВР *** СС, шаси WBAFF41020L054474, **в частта**, в която е уважен предявеният от М. Й. И., ЕГН: *****, срещу ЗАД "Алианц България" АД, ЕИК: ***, иск с правно основание чл. 86 ЗЗД за сумата от 840,91 лв., представляваща обезщетение за забава за периода 23.01.2019 г. – 03.07.2019 г., както и **в частта**, в която М. Й. И., ЕГН: *****, е осъден да заплати на ЗАД "Алианц България" АД, ЕИК: ***, съдебни разноски **над** сумата от 2028,49 лв., като вместо него **ПОСТАНОВЯВА**:

ОТХВЪРЛЯ предявения от М. Й. И., ЕГН: *****, срещу ЗАД "Алианц България" АД, ЕИК: ***, иск с правно основание чл. 405, ал. 1 КЗ **над** сумата от 15 856,58 лв. до присъдения от първоинстанционния съд размер от 18 686,83 лв., както и предявения от М. Й. И., ЕГН: *****, срещу ЗАД "Алианц България" АД, ЕИК: ***, иск с правно основание чл. 86 ЗЗД изцяло.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК М. Й. И., ЕГН: *****, да заплати на ЗАД "Алианц България" АД, ЕИК: ***, сумата от **404,24 лв.**, представляваща сторени разноски пред първоинстанционния съд.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК М. Й. И., ЕГН: *****, да заплати на ЗАД "Алианц България" АД, сумата от **482,09 лв.**, представляваща сторени разноски пред въззивната инстанция.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ответника – ЗК "Лев Инс" АД, ЕИК: ***.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____